

פרי ויקהל-פקודי ("פרה"). תשע"ב
נא לשמור על קדושת הגליח !

"זְכוּר מֵאִיר"

פרשת השבוע

[עפ"י "לקט שיחות מוסר" מאת מרן ראש הישיבה הג"ר אייזיק שר זצ"ל]

השראת השכינה ע"י המשכן, מעמידה את האדם בנסיון נשגב אם יתעלה בידעת ה' ויתקדש בעבודת ה'. יכולתם של ישראל להיות קדושים הוא רק מכח השגתם ב"כי קדוש אני ה' אלוקיכם", וע"י השראת השכינה יכולים ללכת אחר מדותיו של הקב"ה "מה הוא רחום אף אתה רחום וכו'".

וכמו שקודם חטא העגל נאמר עליהם "מצא חן במדבר" ולכן זכו ל"וה' הולך לפניכם", ונתבעו בעבור זה לדבקות נפלאה, ולאחמ"כ כשחטאו אמר הקב"ה "כי לא אעלה בקרבך" כלומר שאינם ראויים לנסיון כזה.

כמו-כן בזמן שלא השכילו להתעלות ולהתקדש בעבודת ה' ע"י השראת השכינה, נחרב בית-המקדש ונפסקה חומת-ברזל בין ישראל לאביהם שבשמים (ברכות דף לב:).

גם בזמן הקמת המשכן, הן מי שנשאו לבו לקרבה אל המלאכה, והן מי שנדבה רוחו להביא את תרומתו, היה עליו לעמוד בנסיון לעשות מעשהו בלב שלם ובשמחה, וכמו שאמר דוד המלך ע"ה בנדבת המקדש (דבה"י א' כט-ז): "וידעתי אלוקי כי אתה בוחן לבב ומישרים תרצה, אני ביושר לבבי התנדבתי כל אלה. ועתה עמך הנמצא פה, ראיתי בשמחה להתנדב לך".

גאות-מצרים נתקיימה כאשר שבו למעלת האבות, המשכן שהשכינה שורה בו היה כביתם של האבות שהיה נר דולק בו מערב שבת לערב שבת כמו הנר המערבי במשכן, וענן קשור על האוהל כמו על המשכן, ורק אז נקראו גאולים.

*

*

*

בדין שכח לומר "על הנסים" בברכת-המזון דסעודת פורים

כתב בשו"ת מהרש"ל (תשו' מ"ח) וז"ל: שאלה. אם שכח על-הנסים בסעודת פורים אי צריך לחזור או לא. תשובה. יראה דצריך לחזור וכן נמצא במרדכי בכתב-יד שהגיה גדול בדורו מהר"ר יעקב פולק ז"ל, שמתחילה כתב בחנוכה ופורים אין מחזירין אותו בעל הנסים, ולבסוף כתב שבת ויו"ט ופורים דלא סגי דלא אכיל מחזירין, ומדהגיה הגאון כך אלמא דלא טעות הוא אלא תרוייהו אוקימתא נינהו וצריכין לחלק ביניהן דבפורים ערבית ושחרית אין מחזירין אותו דלא עדיף מתפילה אכן סעודת פורים שהטילו הנביאים והחכמים על כל בני ישראל ועשו חיזוק לדבריהם יותר משל תורה להיות ימי משתה ושמחה ורז"ל החמירו בו לאסור בתענית יותר משבתות וימים טובים דשרי בתענית חלום, וכן גרסינן בפרק אילו דברים מר בריה דרבינא הוא יתיב כולא שתא בתעניתא בר מעצרתא ומעלי יומי דכיפורי ויומי דפוריא, וא"כ סברא הוא דלא גרע מסעודות שבת דלא סגי בלא פת כמו שכתב הרא"ש בפרק ג' שאכלו בסעודת יו"ט דמחויב לאכול פת משום שמחה משום חלקיהו כו' וחצי לאכילה ועיקר אכילה הוא לחם, ומשום הכי מחזירין ב"יט ביעלה ויבא בברכת המזון כ"ש בסעודת פורים שנקבע למשתה ושמחה דבעינן סעודה קבועה

בפת ומחזירין עליה גם חכמים אסמכוה אקרא בסוף פרק קמא דמגילה שהוא כ"ט ממש ודרשו מקרא ליהודים היתה אורה ושמחה וגו' שמחה זו היה י"ט דכתיב ושמחת בחגיך, ואין לומר דמחזירין ב"ט משום דמחזירין בתפילה, ימי חול-המועד יוכיחו שמחזירין בתפילה ואין מחזירין בברכת-המזון, (א"ל) ב"ט משום סעודות שמחה, וכ"ש בסעודת פורים שקבועה לדורות ורז"ל קבלו אף אם כל המועדות יהיו בטלים כו', הנלענ"ד כתבתי שלמה בן מהר"ר יחיאל זצ"ל ה"ה לורי"א

ובשלה"ק (מס' מגילה ד"ה פורים) כתב וז"ל: ואם שכח על הנסים, אע"ג דבתפילה אין מחזירין אותו בסעודות פורים מחזירין אותו, כן פסק הגאון מהר"ש ז"ל בתשובותיו בשם גדול בדורו מהור"ר יעקב פולק.

וב"מטה משה" סי' תתרי"א כתב וז"ל: ואם שכח על הנסים אע"ג דבתפילה אין מחזירין אותו בסעודות פורים מחזירין אותו כן פסק מורי הגאון ז"ל בתשובותיו בשם גדול בדורו מהר"ר יעקב פולק.

והנה המג"א סי' תרצ"ה סק"ט כתב וז"ל: ואם שכח על הנסים בברכהמ"ז מחזירין אותו דלא סגי דלא אכיל (שלי"ה רש"ל בשם ר"י פולק מט"מ), ומ"מ דבריו צ"ע דאטו מי עדיף מתפלה דחובה היא ואפילו הכי אין מחזירין אותו וכ"ש בברכהמ"ז, ולכן נ"ל דאם כבר אכל סעודה אחת ביום שוב אין מחזירין אותה דהא אי בעי לא אכל יותר וכמו שכתב ב"י סי' קפ"ח בשם התוס' עיי"ש, ואע"פ שרש"ל לא כ"כ, נ"ל מה שכתבתי עיקר אליבא דהלכתא, כי מדינא נ"ל דלעולם אין מחזירין אותו כי לא מצינו שחייב לאכול פת בפורים ומצי למיפטר נפשיה בשאר מיני מטעמים, ולכן בנדון זה שאכל כבר פשיטא דאין להחזירו ולחוש לספק ברכה לבטלה.

עוד כתב המג"א, ומצאתי כתוב במרדכי כתוב בקלף, היה אוכל סעודת פורים בערב שבת יתפלל ויפרוס מפה ויקדש ובמזון יאמר על הנסים עכ"ל, ובמט"מ ובמנהגים כתבו [וכו'].

והט"ז סי' תרצ"ג סק"ב כתב (בסוף דבריו) וז"ל: וכן נ"ל להלכה כמוש"כ רש"ל בשם הגדול מהר"י פאלק ז"ל דבברכהמ"ז של הסעודה צריך לחזור בשביל על הנסים דפורים, אלא דנ"ל דלאו דוקא בסעודה שעושין אחר מנחה אלא בסעודה הראשונה שאוכל בפורים, דהא עיקר הטעם דיש חיוב סעודה באותו יום דכתיב ימי משתה ושמחה ולא סגי דלא אכל וא"כ סעודה הראשונה שאוכל בו ביום בו קיים סעודת פורים בזה ואין לנו לתלות הדין במה שאנו קורין לסעודה שאחר המנחה סעודת פורים שהוא לתוספת שמחה ולא שייך בזה לא סגי דלא אכל, כך נ"ל להלכה למעשה.

אבל אכתי צ"ע דהא מגמ' שבת דף כד. מתבאר דאמירת על הנסים בברכהמ"ז בחנוכה הוי רשות, והרמ"א סי' קפ"ז ס"ד כתב שבחנוכה ופורים אין מחזירין אותו, וכתב המג"א סוף סי' קפ"ח [לענין ברכהמ"ז בליל-חנוכה] דאין מחזירין משום דהוי רשות [והמשנ"ב שם הוסיף ברכהמ"ז בליל-פורים]. - (ואולי בימינו הוי בגדר מנהג).

והנה בלחם-משנה פ"ב מהלי ברכות ה"ו כתב וז"ל: וא"ת הא בפרק במה מדליקין (דף כ"ד) לא אמרו אלא אם בא להזכיר מזכיר, משמע דהרשות בידו, ואיך כתב רבינו חיובא, י"ל דבירושלמי אמרו דכשלא הזכיר על הנסים דחיובא חוזר וכמו שכתב ההגהות [מיימוני לקמן], ורבינו לענין חוזר לא רצה לפסוק כירושלמי כיון דלגמ' דידן הוי רשות ההזכרה א"כ החזרה הוי ברכה לבטלה ולא שבקינן גמרא דידן ועבדינן כירושלמי, אבל לענין חיוב ההזכרה פסק כירושלמי משום דאפילו לגמרא דידן אין כאן איסור דהרי קאמר דהוי רשות ואם כן ראוי להחמיר כירושלמי, והוא טעם נכון. ולכ' לדבריו במקום ספק כגון שהחשיך היום, אכתי הוי ספק רשות. ולא ס"ל להלח"מ להקל מטעם ספק דרבנן.

(וזאת מלבד שתי הנקודות האחרות, חדא מאי שנא מתפילה שאין מחזירין אותו, ותו הא אינו מחוייב לאכול פת, ובאמת המהרש"ל עצמו מבאר זאת בדבריו דמחזירין אותו כיון דהוי חיוב יותר מסעודת יו"ט, ומטעם זה גם חייב לאכול פת).
ובעכ"ר צ"ל דבדברי מהרש"ל נכלל דכיון דהוי כסעודת יו"ט הוי חיוב להזכיר [וצ"ב אמאי לא כתב זאת בפירוש].

ובנמשכה הסעודה ליום שלאחריה, י"ל דכיון שרוצים להזכיר אפשר להקל מטעם ספק דרבנן לקולא. (וצ"ע דבשלמא בספק חיוב כגון סעודה שלישית שנמשכה עד מוצ"ש י"ל דחשיב צורך כדי לצאת מן הספק אף דהוי ספק דרבנן. ולשי' השל"ה הטעם שאומרים "רצה" משום "תוספת שבת" ולכן כתב שבמוצאי פורים לא יאמר "על הנסים", אמנם צ"ב דברי השל"ה מס' מגילה סוף ד"ה פורים).

ושמעתי להוכיח מ"זאת חנוכה" שחל בשבת, ואין נוהגין לסיים בתוך השבת כדי לומר "על הנסים" ביום, וכן בירושלים בסעודת פורים שנמשכה למוצאי-פורים נוהגים לומר "על הנסים" [אלא דבזה יש לצרף שיטת המהרש"ל דהוי ספק חיוב].

אבל סעודת י"ד שנמשכה לליל ט"ו, שכתב השו"ע לומר "על הנסים" י"ל דלשיטתו בב"י סי' תרצ"ג שאין איסור בדבר לומר "על הנסים" בט"ו.
אמנם לדעת הרמ"א בדרכ"מ שם דאיסור גדול הוא (וצ"ב טעמו), צ"ל כנ"ל דמספק הקילו.

ובמשנ"ב סי' תרצ"ה סקט"ו הביא שיטת מהרש"ל עפ"י איך שנקטו ה"ט"ז והמג"א (שלא כדבריו), שיוצא חיובו בסעודת שחרית. [ועפ"י? י"ל אם אוכל בשבת בקידוש של שחרית ספק פה"ב, אם להצד שהוא לחם יצא ידי סעודת שבת (עי' "קהילות-יעקב" ברכות מש"כ בזה), וי"ל דאין זה כבוד שבת ואין רצונו לקיים בזה את המצוה וצ"ע].

בענין "מכירת חמץ" ו"השכרת מקומות" לנכרי

מלבד "מכירת החמץ" [ויש שמוכרים על צד הספק אם יש ברשותו חמץ, אבל יש שחסים על החמץ ובפרט בעלי-מפעלים ובעלי-חנויות].

יש ענין נוסף והוא השכרת מקום (או מספר מקומות) לגוי כדי שלא יהיה חייב לבודקו. (יש גם צד דבעי השכרת מקום כדי שיוכל להקנות לגוי "אגב קרקע" ואכמ"ל).

ועצם מכירת החמץ יש לדון בה מכמה פנים.

א. יש ספיקות איזה קנין מועיל במכירה לגוי [וכן איזה קנין מועיל בהשכרת המקום לגוי]. וצריך לדקדק לצאת מכל ספק.

ב. האם מוכרים בלב שלם.

ג. כיון שביטל החמץ איך מוכרו (המכירה היא בזמן שהרב מוכר, והטופס הנמסר לרב אינו מכירה אלא "מינוי שליחות" בלבד). והיה אפשר לומר שמבטל על-תנאי, מיהו ע"י קצוה"ח סי' קצ"ד שכתב שאפשר להקנות ע"י "אודיתא" ואע"ג שהוא קנין דרבנן (והרי יש הסוברים דקנין דרבנן לא מהני לדאורייתא) מ"מ מדאורייתא בביטול בעלמא סגי, וחזינן דס"ל להקצוה"ח שמוכר לגוי את החמץ המבוטל וצ"ע. (עובדא הוי במוצא חמץ בפסח ואמר ג"א זצ"ל שאין לדאוג כי החמץ של הגוי).

ד. דבר שהוא חשש חמץ לכ' מוכר בודאות, [כך משמעות הלשון], ואם ימכור רק על הצד שהוא חמץ יש בזה פקפוק לכ' שהרי אם המוכר והלוקח ישאלו את הדיין של מי המאכל המסויים שהוא בחשש חמץ, יאמר הדיין שהוא בחזקת המוכר (ה"מרא קמא") דמחמת חשש אפילו ספק ממש אין כאן, אבל עדיין צ"ע שהרי אינו יודע מהו בחשש חמץ, וא"כ לכ' אינו מוכר בודאות.

ומקילים כדעת הסוברים שמקום שמתכנן להשכירו לגוי ביום י"ד ניסן, לא חל על מקום זה חיוב בדיקה.

ויש מחמירים שלא לומר לגוי שמוכר לו מטעם שרוצה לקיים דין, אלא ידבר אתו כדרך הסוחרים.

ולענ"ד אי"ז פשוט, דאם הגוי מתייחס ברצינות להתנהגות עפ"י דת אולי עדיף לומר לו כך, אמנם לא בכל אתר ניתן להשיג דוקא גוי אשר כזה.

והנה הגר"א החמיר שלא לאכול לאחר הפסח חמץ שנמכר לגוי, כיון שהמכירה גרועה.

ומ"מ אי"ז נכון שהורה לאחרים שאסור מעיקר הדין, אלא שהחמיר לעצמו [ויתכן שאפשר לנהוג כן בתורת חומרא, ואולי בימינו יש לחוש טפיל]. (ולכ' אסור לזלזל במכירה שנעשית עפ"י חכמי-התורה).

ומ"מ אפשר לטעון שאולי כדאי שאלו שאין מוכרים חמץ בעין, וממילא בודאי מוכרים בלב שלם במדה שיש חמץ ברשותו, ועיקר מטרתם להשכיר המקומות כדי לפוטרם מבדיקה (אלא שבהזדמנות זו מוכרים במדה שיש חמץ), יעשו זאת בנפרד מאלו המוכרים חמץ בעין. (ויש שלא מפרטים את רשימת המקומות אלא כותבים "המקומות המסומנים", ובאמת פעמים שרק לאחמ"כ מסמן את המקומות (וי"ל דמהני "ברירה" עבור חיוב מדרבנן) ועלול לטעות בזה, ועוד שיתכן שבכה"ג לא תמיד יש "גמירות-דעת" להשכיר את המקומות לגוי, וצ"ע).

עוד יל"ע מקום שכל החמץ שבו מכור לגוי, האם יש חיוב בדיקה, וע"י הנהגת החזו"א בספרים, שאע"פ שבספרו (סו"ס קט"ז) כתב לעשות מחיצה (ולכ' כונתו בנוסף למכירת הפירורין לגוי), נהג למעשה להשכיר את ארון-הספרים לגוי.

[וועי פלוגתת הפר"ח והחיי"א אם צריך לבדוק מפירורין פחות מכזית].

והנה הא דהבודק צריך שיבטל, אין זה מצד פירורין (אלא משום שמא ימצא גלוסקא יפה), אבל הא דהמבטל צריך שיבדוק נחלקו בזה הראשונים לרש"י מבאר הר"ן שמא לא ביטל בלב שלם, לתוס' שמא יאכל, (ולר' יהונתן וברטנורא שמא ימצא גלוסקא יפה).

[ואין דברינו לענין חשש שיתערבו פירורים במאכלים].

אם הותר "טלטול מן הצד" מפני "כבוד המת" (סי' שי"א סעיף ז')

מתני' שבת דף קנא. עושין כל צרכי המת וכו' שומטין את הכר מתחתיו ומטילין אותו על החול בשביל שימתין. (ופרש"י, שימתין, שלא יסריח מחמת חום הסדין והכרים. - ועי' תוס' יו"ט).

צ"ב אם הותר בזה טלטול מן הצד מפני "כבוד המת", והכי משמע לשון הטור "אבל התירו לסוכו ולהדיחו ולשמטו מעל הכר". ומאידיך לשון הרמב"ם פכ"ו ה"כ, אע"פ שאסור לטלטל את המת בשבת סכין אותו ומדיחין אותו ובלבד שלא יזיזו בו אבר ושומטין את הכר מתחתיו כדי שיהיה מוטל על החול בשביל שימתין ולא יסריח.

והעירוני מדף מג: דלא התירו במת המוטל בחמה טמה"צ מפני כבוד המת, ואולי יש לחלק שהתירו רק דבר שהוא צורך כל מת ולא כשאירע צורך כגון מוטל בחמה או מפני הדליקה, וצ"ע. (ועי' שעה"צ סקכ"ח דמשמע במתני' שהותר לשמוט הכר רק בשביל שלא יסריח, עכ"ד, ואולי משום טירחא או שמא יבוא לטלטלו וצ"ע).

והעירוני דאם אין כאן היתר מיוחד א"כ מוכח דשומטין את הכר לא חשיב טלטול דאין כאן אלא נפילת המוקצה (אולי שרי גם להרעיד את הכר וצ"ע). (וצ"ע היטב בסוגי דף קכג.) – אמנם להסוברים ד"כר" דמתני' הוא מצע שלם (כעין מזרן) [עי' תוס' יו"ט פ"י ממקואות מ"ב שכן דעת הערוך ועיי"ש, ועי' לשון הרמב"ם הנ"ל] וא"כ א"א לשומטו בלי להזיז את המת בטמה"צ, ומובן לשון הטור "ולשמטו מעל הכר", (ובשעה"צ סקכ"ו כתב שלשון הטור מוקשה מאוד), וצ"ע. והנה בכף-החיים סקל"ב ונ"ח הביא שמותר להפשיט בגדיו, (עי"ש שהביא דלא פלוג ומותר גם כשהאור קר - וצ"ב), והרי א"א לעשות זאת ללא טמה"צ, אבל אין כונתו שהתירו טמה"צ מפני כבוד-המת, דיעוי' היטב בלשון "פתח הדביר" המובא בכה"ח שם, שנר' להדיא שאינו מתיר מדינא דמתני' אלא משום "כבוד הבריות" עיי"ש וצ"ע. - (ועי' "גשר החיים" פרק ב' ס"ג אות ב'). ועי' שו"ת שבט-הלוי ח"ד תשו' ל' (אות ג') שכתב שקצת נוהגין כן, אבל איסור הוא ונגד הנהוג מדור דור, [ובהמשך דבריו משמע שנקט ש"כר" מונח תחת ראשו ורק אותו מותר לשמוט]. עכ"ד. ולהנ"ל צ"ע. (העירוני ד"כר" שתחת ראשו יותר גורם לחום כיון שמקיף מעט ואינו מצע קשה). ואולי משמע להשבה"ל ממתני' שלא התירו להפשיט בגדיו, וצ"ע.

ולכ' תליא בפלוגתא אם אסור לנגוע במוקצה לצורך המוקצה, דבביהגר"א (עיי"ש) נקט שמותר וא"כ הא דמותר לסוכו ולהדיחו אין זה היתר מיוחד, אבל לדעת המג"א עכצ"ל שהתירו מפני כבוד המת. וצ"ב מש"כ במשנ"ב סקכ"ג שמותר לזלף חומץ על-גבי בגדים של המת בשביל שלא יסריח למוצאי שבת ויוכלו להתעסק בטהרתו. – והוא מדרכ"מ בשם שה"ג (דף כ: בדפי הרי"ף) ושם מוסיף "דהא אין מטלטלין אותו אלא שנוגעים בו ואין איסור בנגיעת המוקצה אלא בטלטולו". וצ"ב אמאי חשיב נגיעה במת. (ואולי במציאות כשרוצה לזלף מעט הדרך היא שמקרב הכלי אל הבגד).

במקום שהתירו מפני כבוד המת ולכ' פשוט דשרי גם למנוע בזיונו לאחר השבת, יל"ע כשיכול לטרוח לאחר השבת, אם התירו בשבת. וצ"ע.

במשנ"ב סקכ"א "לסוך המת ולהדיחו, סיכה הוא בשמן והדחה במים, וכו', והטעם בכל זה שהתירו, דזהו לאו בכלל טלטול אלא נגיעה בעלמא כיון שאין מזיז בו איבר". ובשעה"צ סקכ"ה (על התיבות "דזהו לאו בכלל טלטול") כתב: "רש"י". עכ"ל. וצ"ב כונתו ואולי כונתו ללשון רש"י דף קנא: ד"ה ואמר לו, ואמר לו אין סכין, אלמא דבר האסור לטלטל אסור לסוך. ויל"ע.

במשני"ב שם, "והיינו במים קרים". ע"י משני"ב סי' שכ"ו סוף סק"י"ז.
במשני"ב סוף סק"ב הובא היתירא דהמרדכי להניח כא"ת ודוחק עליו ליישר אבריו, ומשמעות הלשון
שדוחק על הכיכר, ומפורש בלשון הראבי"ה שדוחק על הכיכר עצמו, ולהחזו"א מובן בפשיטות, וגם אם
דלא כהחזו"א י"ל דאם לא ידחוק הכיכר עצמו, לא מהני טלטול הכיכר באופן זה שרק מיישר האבר
ובכיכר תהא רק תזוזה כלשהי.
והנה בדרכ"מ אות ג' כתב וז"ל, אבל בהגהות שם [דף פ.]. משמע בשם ר"ב דאסור להזיז אבר ע"י ככר או
תינוק. עכ"ל. ולא הבינותי דלהנ"ל אין כאן פלוגתא וצ"ע. אמנם מפורש בלשון הגהות מרדכי שנחלקו
ראבי"ה וספר החכמה ע"י לשונו שם "ופליג בספר החכמה בסימן שני"א וכתב דאין ראייה מפרק המצניע
דהתם אגב טלטול הככר מטלטל המת, אבל הכא שהככר מונח על המת ומזיז אברי המת בלא טלטול ככר
אז ודאי אסור, ומיהו כשאינו מזיז אברי המת בלא טלטול ככר אז ודאי שרי וכו"ו.
ובאמת מש"כ הראבי"ה סי' ר"ד להוכיח מדברי רש"י דף צד: צריך ביאור וצ"ע.

במשני"ב סק"ד, ואם היה המת מלוכלך בטיט וצואה עד שמאוס בעיני רואיו מותר לטלטלו ע"י ככר
ותינוק ולרחצו במים בידו ולא ע"י מפה משום סחיטה, אבל בלא"ה אסור בכל זה ואפילו ע"י אי"י אסור.
עכ"ל. העירוני דמש"כ "אבל בלאו הכי" כונתו כשאינו מאוס בעיני רואיו, (ולא דליכא ככר ותינוק).
ומש"כ "מאוס בעיני רואיו" פי' אפילו מכוסה אבל מצב זה חשיב בזיון.

בשו"ע שם: ובלבד שלא יזיז בו אבר, הכי תנן שם דף קנא. ופרש"י: לא יגביה לו ידו או רגלו או ריסי עיניו.
ויל"ד אם מוכח שחלק מאבר מותר, מדשרי לאחוז בעטיני פרה כדי לחולבה, (ולא מסתבר דהותר משום
צעב"ח), ולכ"י אין לומר דהעטינים אינם מוקצה כיון דעומדים לחליבה דהא חולב על הארץ, ואולי י"ל
דמ"מ הוי שימוש לצורך הפרה שלא תצטער, אבל העירוני דא"כ כל הפרה לא תהא מוקצה, אמנם יתכן
דאיכא גזירה כללית על בע"ח ע"י תשו"י מהר"ח או"ז. - (ושימוש אחר בבהמה ליכא, דהא אסור להשתמש
בבהמה).

וע"י בה"ל סי' ש"ב סי"א ד"זנב הסוס" טפל ולכן מותר לקנח בו, ואולי הביאור דלעולם כשמטלטל חלק
ממוקצה חשיב שמטלטל המוקצה ע"י חלקו, ובטפל ליכא למימר כן.

רב"ד אמר שיש לבאר החילוק בין היתירא דר"ת דטלטול מנורה תלויה הוי טמה"צ, דהתם חוזרת
למקומה ודוקא באופן זה חשיב טמה"צ (ואולי אין צריך שתחזור לאותו מקום במדויק).

לע"נ ר' דב ב"ר שניאור זלמן ז"ל נלבי"ע כ"ג מרחשון תשי"ע ולע"נ מרת עדינה ב"ר בנימין ע"ה נלבי"ע ט' כסלו תשי"ע ולע"נ מרת גיטל ב"ר משה דוד נלבי"ע
י"ב טבת תשי"א ולע"נ ר' אשר אלכסנדר ב"ר שלמה ישעיהו הלוי ז"ל נלבי"ע כ"י טבת תשי"ע ולע"נ ר' אלימלך ב"ר שלום ז"ל נלבי"ע כ"ו טבת תשי"ח ולע"נ
ר' יהושע העשיל ב"ר ישעיהו הלוי ז"ל נלבי"ע ל"י שבט תשי"ג ולע"נ ר' יצחק ב"ר משה אריה ז"ל נלבי"ע ה' אדר תשי"ב ולע"נ ר' אברהם אהרן ב"ר אליעזר
דוד ז"ל נלבי"ע ו' ניסן תשי"ט ולע"נ הג"ר אליעזר יעקב חיים בהג"ר ברוך יוסף נלבי"ע י"ד ניסן תשי"א ולע"נ ר' שמואל יצחק ב"ר אליעזר ז"ל נלבי"ע י"ח
אייר תשי"ט ולע"נ מרת מרים (מלייה) ב"ר יעקב הלוי ע"ה נלבי"ע י"א סיון תשי"א

* * *

נא להעתיר בתפילה ולעורר רחמי שמים, לרפואת הרב רפאל מיכאל בן רייך, ולרפואת האברך רפאל שמואל בן יפה (בוגרי הישיבה חקן שומענו קושה בתאונת דרכים)
ולרפואת הרב יאיר בן זעלדע פייגע
לרפוי"ש בתושח"י

e-mail

zichronmeir@shtaygen.co.il

יוצא לאור ע"י כולל "זכרון מאיר" – חניכי סלבודקה

מקום הלימוד: בית-המדרש סלבודקה – דרכי-אי"ש

רח' האדמו"ר מגור 16, זכרון-מאיר בני-ברק

טל. 050-4125547

כתובת למכתבים:

ת. ד. 557, בני-ברק 51104

Address for letters:

P. O. B. 557 Bnei Brak 51303 Israel

The bank's details for wire transfers

The first international bank of Israel Ltd.

Branch: pagi bnei-brak no: 188

Branch address: 42, chazon ish st.

Bnei-brak 51511

Swift code: firbilltxxx

Iban: il 4505218800000435120

Name: kollel zichron meir

כתובות עמותת "בית יוסף קדימה" ת. ד. 722 קדימה 62920 (בית"מ"ר רח' מיימון 13), ע"ר 580447498

השיעור בכולל קדימה, יתקיים בס"ד ביום ראשון בשעה 5.00 אה"צ

השיעור בהלכות שבת מתקיים בס"ד בביהמ"ד "דרכי אי"ש" במוצאי שבת קודש בשעה 9.00

הציבור מוזמן